

– For å lykkes med å nå inn hos ungdommene, må vi lærere by på oss selv og fortelle historier fra eget liv, mener Kai Daniel Lie.

Arbeidsplassen kan være et sted hvor vonde tanker tar pause. Det vet Anwar Alnarjjar.

– Har du sett noe så herlig, spør Siri Kvía. Hun har fått en sms fra en av elevene.

Så mange unge står uten tilbud i Rogaland

- Årlig slutter rundt 450 elever i videregående opplæring i Rogaland.
- Omtrent 700 ungdommer slutter i lære, består ikke fagprøven eller får hevet kontrakten.
- Ca. 300 ungdommer får ikke lære- eller opplæringskontrakt.
- Rundt 1300 unge mellom 16-24 år står utenfor opplæring eller arbeid.

KILDE: ROGALAND FYLKESKOMMUNE

Når alt kommer til alt betyr ikke penger mest, men hva du kjenner i hjertet.

Den viktigste følelsen

Celine har sittet stille og lyttet. Hva tenker hun?
– Jeg liker at de behandler meg som en voksen. Det gjør at jeg også føler større ansvar og forpliktelse enn da jeg gikk på skolen. Møter jeg ikke opp, eller kommer for seint, så går det ut over andre. Jeg føler meg viktig.

– Noe du ikke liker?
Hun må tenke seg litt om. Toppsjefene sitter tross alt rett ved siden av henne. Men Celine tar sats:
– Å pusse ut hjernen til smalahover med en oppvaskkost var ikke kult, men jeg klarte det.
– Du er mer enn flink, og så er historien god, sier Idar Håland og rister av latter.
Kanskje blir Celine hos Håland kjøtt. Kanskje ikke. Uansett får hun med seg viktig kunnskap i jakten på å finne sin vei.

Bedriftseier Håland er ikke i tvil om at Siri og Kai Daniels opplegg har noe for seg.
– De har viljen til å følge opp ungdommene og tenke utenfor boksen. De er fleksible og nysgjerrige på hvordan vi kan leke sammen og oppnå gode resultater. Det tror jeg Celine er et godt eksempel på.
Siri nikker.
– Vi skal følge henne opp livet ut. Celine skal vite at noen alltid er der for henne.

Borte, men velkommen

Skrotter av storfe dingler på svære kroker.
En arbeidsgjeng jobber i et forrykende tempo. Med rask og sterk håndkraft står de på faste plasser langs samlebandet og skjærer av kjøttstykker til bare beinet er igjen.
Sakker ett menneske av på farten, blir alle berørt. Lavere fart gir mindre lønn. Dette er lagarbeid hvor de er nødt til å stole på hverandre, være skjerpet, gi gass.
Til jul skal skar disse arbeidsfolkene opp pinnekjøtt til rundt to millioner julemiddager.
I dag står én plass tom.
Han som skulle vært her kom ikke. Ingen vet foreløpig hvorfor.
Ungdommen har vært hos Fatland slakteri på Hommersåk i tre måneder.
På den tiden har avdelingsleder for skjæring, Stig Nordbø Dalva, hørt en ung mann fortelle at arbeid i høyt tempo er gøy, at jobben gir en pause fra tankekjøret – om alt som er kjipt i livet.
Selv har han observert en ungdom som gjør en god jobb, er positiv og lærevillig.

En framtidig kollega?

Arbeidsdagen starter klokken seks om morgenen. De fleste ukene er han på plass til rett tid. Andre dager sliter han mer, som i dag.
– Vi gir ham slett ikke opp, nei, nei. Alle er forskjellige og alle trenger forskjellig oppfølging. Vi skal støtte og være der for ham, lover sjefen, som vet han snart får en telefon fra ungdommen som ikke er her.
– Jeg hører når samvittigheten er ekstremt dårlig. Og mest sannsynlig har han en grunn til ikke å være her. I morgen tar vi en prat og finner ut av det.
Men også hos Fatland gjelder samme regler som ellers:
Still på jobb til rett tid. Bidra. Gjør jobben.
Lytter den unge til sjefens råd, har han sikret seg kompetansebevis som kjøttskjærer innen tre år. Da er også fast jobb innen rekkevidde.

Tilbake til start

Rundt bålpanna i skolegården til Bryne videregående skole kaster Kai Daniel pannekaken høyt i været, mens Ole Orre og Emil Hansen Løining kniper øynene sammen for ikke at røyken skal svi for mye.
De venter på neste steg i livet. Ole har fagbrev som sveiser og ønsker fast jobb.
Håpet er at Siri og Kai Daniel kan hjelpe ham videre.
Emil har vært utplassert både i en bowlinghall og hos en industribedrift. Neste stopp er praksis i en barnehage. Kanskje nettopp den veien er hans?
Emils historie er ikke unik. Også han begynte på videregående skole, fikk stadig mer fravær og endte opp uten karakterer.
– Her er koselig. Sosialt, kjekke folk og humor hver dag. Der jeg gikk sist var det mye stress med å få ting gjort. Få gode karakterer. Ikke ha fravær. Hodet gikk i spinn, tankene ble for mange.
Men nå er troen på framtiden tilbake:
Praksisplass, lære, fagbrev og fast jobb.
– Nå må jeg bare finne ut hva som passer for meg.
– Siri, Kai Daniel og de andre lærerne her, hvordan er de sammenlignet med lærere du har hatt før?
– De er mye mer fleksible. Jeg kan snakke skikkelig og tulle med dem på samme tid. De lytter til forslagene mine, noe jeg ikke er vant med. De har mye humor og liker å finne på ting. Dette er skole, uten å være skole. Siri og Kai Daniel er lærere, uten å være lærere. Rart, egentlig, for nå gleder jeg meg endelig til å gå på skolen igjen.